

Full diocesà

7 de gener del 2018

p4 —Els cristians en un context individualista

p7 —Centenari de la Revolució Russa



El Baptisme de Crist, de Murillo (Berlin)

El Baptisme del Senyor

En aquest misteri contemplem la primera manifestació pública de Jesús adult. Té uns trenta anys.

Els relats de la vida de Jesús assenyalen el seu baptisme com la inauguració de la seva vida pública.

A més, el baptisme de Jesús és la gran teofania o manifestació de Déu en què per primera vegada es revela el misteri de la Trinitat. Les tres divines persones es fan sensibles: el Fill en la persona de Jesús; l'Esperit en forma de colom que es posa suaument sobre el seu cap; el Pare mitjançant la veu que diu: «Aquest és el meu fill...», que proclama la filiació divina de Jesús i l'acredita com el seu enviat.

Era convenient aquest testimoniatge perquè Jesús sortia de l'anonimat de Natzaret i es disposava a realitzar la seva obra de Messies.

Evidentment Jesús no necessitava per a si mateix el baptisme de conversió que administrava el Baptista per al perdó dels pecats. Però, per a complir el disseny del Pare, Jesús havia d'assumir els pecats del món, més encara, com diu sant Pau, «fer-se pecat per nosaltres» en una immolació que començava al Jordà. El Catecisme recorda que el Baptisme de Jesús és l'acceptació i la inauguració de la seva missió de Servent sofrent.

«Jesús vingué des de Natzaret de Galilea, i Joan el batejà en el Jordà»

Baptisme del Senyor / Cicle B

Lectura del llibre del profeta Isaïes

Això diu el Senyor: «Aquí teniu el meu servent, de qui he pres possessió, el meu estimat, en qui s'ha complagut la meua ànima. He posat en ell el meu Esperit perquè porti el dret a les nacions. No crida ni alça la veu, no es fa sentir pels carrers, no trenca la canya que s'esberla, no apaga la flama del ble que vacil·la; porta el dret amb fermesa, sense defallir, sense vacil·lar, fins haver-lo implantat a la terra, fins que les illes esperin les seves decisions. »Jo, el Senyor, t'he cridat bondadosament, et prenc per la mà, t'he configurat i et destino a ser aliança del poble, llum de les nacions, per tornar la vista als ulls que han quedat cecs, per treure de la presó els encadenats i alliberar del calabós els qui vivien a la fosca.»

(42,1-4.6-7)

Salm responsorial

Que el Senyor beneeixi el seu poble amb el do de la pau
(Salm 28)

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui. Ell va adreçar la seva paraula al poble d'Israel, anunciant-li la nova felicitat: la pau per Jesucrist, que és Senyor de tots.

»Vosaltres ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va consagrar ungint-lo amb Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell.»

(10,34-38)

Lectura de l'Evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Joan predicava així: «Després de mi ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni d'ajupir-me a deslligar-li la corretja del calçat. Jo us he batejat només amb aigua; ell us batejarà amb l'Esperit Sant.»

Per aquells dies Jesús vingué des de Natzaret de Galilea, i Joan el batejà en el Jordà. A l'instant, quan sortia de l'aigua, veié que el cel s'esquinçava i que l'Esperit, com un colom, baixava cap a ell, i es va sentir una veu des del cel: «Ets el meu Fill, el meu estimat, en tu m'he complagut.»

(1,7-11)

«A l'instant, quan sortia de l'aigua, veié que el cel s'esquinçava i que l'Esperit, com un colom, baixava cap a ell, i es va sentir una veu des del cel: "Ets el meu Fill, el meu estimat, en tu m'he complagut"»



El testimoni de Joan

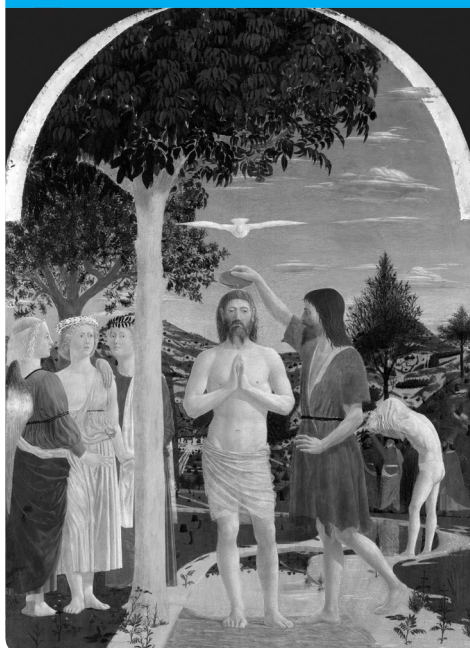
Jean Hakolimana, prev.

Donant testimoni, Joan presenta Jesús com el “qui és més poderós que jo”. Literalment: *“el qui té més dret que jo”*. Aquesta afirmació amb la que ve a continuació: *“no sóc digne ni d’ajupir-me a deslligar-li la corretja del calçat”*, al·ludeixen a la llei jueva del levirat. Aquesta norma tenia la finalitat de procurar descendència a un home mort sense fills. Prescrivia que el germà o el parent més pròxim del difunt es casés amb la viuda per donar descendència legal al difunt. En el cas que el qui “tenia més dret” a casar-se amb la viuda renunciava al seu dret, un altre li treia la sandàlia per indicar que s’apropiava del seu dret i que li prenia el lloc per assumir aquesta responsabilitat. Amb aquesta al·lusió Joan retrata la situació del seu poble. Separat del seu Déu, s’havia tornat infecund. Tanmateix, reconeix que no li pertoca tornar la fecunditat al seu poble. El qui ve després d’ell és el qui té més dret.

Aquest és un dels grans reptes que tenim, avui dia, com a Església. No fa falta una gran anàlisi per adonar-se de la gran infecunditat religiosa que pateix el món actual. El més greu de tot, és que veus insistents intenten fer-nos creure que a l’evangeli no li queda més marge, que Jesús, per tant, ha perdut el seu “dret” a salvar aquest poble. En aquesta dinàmica, correm el risc d’afanyar-nos a “treu-li la sandàlia”, a prendre-li el lloc, pensant haver trobat mecanismes més eficients per recuperar la fecunditat religiosa del nostre poble. Tanmateix, convé treballar amb la ferma convicció que només Jesús té “dret” a salvar aquest poble. Per molt eficients que siguem, no som dignes de deslligar-li la corretja del calçat.



La imatge



L’aigua que dona la vida, l’aigua que fa net. Al desert es presenta Joan Baptista, que predica i bateja per a la conversió. A Jesús li interessa, perquè és a l’inici del seu missatge. Els cristians hem passat per l’aigua del baptisme, que no sols espavila per a la vida, sinó que ens fa el do de l’Esperit. Així assolim la plenitud de fills de Déu. Vaja, que ja no ens manca res més.

El Baptisme de Crist (1448-50). Piero della Francesca

Lit. hores: Setmana I

8 dilluns

—Sant Severí, laic (c.410-†482)
I Samuel 1,1-8 / Salm 115 /
Marc 1,14-20

9 dimarts

—Sant Eulogi de Còrdova, prevere i màrtir (800-†859)
I Samuel 1,9-20 / Salm I Samuel 2,1.4-7 / Marc 1,21-28

10 dimecres

—Sant Pere Ursèol, monjo (†988)
—Santa Florida, màrtir (s.V)
I Samuel 3,1-10.19-20 / Salm 39 /
Marc 1,29-39

11 Dijous

—Sant Higini, papa (s.II)
—Santa Hortènsia, verge
I Samuel 4,1-11 / Salm 43 /
Marc 1,40-45

12 divendres

—Sant Arcadi, màrtir (†304)
I Samuel 8,4-7.10-22a / Salm 88 /
Marc 2,1-12

13 dissabte

—Sant Hilari, bisbe i doctor de l’Església (315-368)
I Samuel 9,1-4.10b.17-19; 10,1a /
Salm 20 / Marc 2,13-17

14 diumenge II de durant l’any / Cicle B

—Sant Fèlix de Nola, prevere (†260)
—Sant Malaquies, profeta (415 a.C.)
I Samuel 3,3b-10.19 / Salm 39 /
I Corintis 6,13c-15a,17-20 /
Joan 1,35-42

Els cristians en un context cultural individualista

Síntesi de la conferència de Mons. Carlos Moreira en el congrés Episcopus (i II)



Dintre el context econòmic basat en opcions individualistes, el paper dels cristians és testimoniar una cultura de la solidaritat, portar el ferment de l'Evangeli. Davant la creixent bretxa entre rics i pobres, els injustos desequilibris en l'accés a béns i el mal a la natura és important cridar tant a la transformació del concepte de desenvolupament com invitar els cristians a viure l'ideal evangèlic de pobresa, disposats a compartir la solidaritat.

La cultura de la donació, a què fa referència l'encíclica *Caritas in veritate*, com a ruptura de la regla de l'egoisme utilitari que domina la societat occidental, seria la base de les noves relacions socials entre els pobles, enllaç entre les persones. La revolució cristiana del do, oposada a l'obsessió del lucre, és un medicament que tempera la regla del profit individual i el mercat, clau de l'ordre i desordre actuals.

Quin és el paper de les comunitats creients en la cultura post-ideològica? Després de la caiguda de les ideologies i l'afebliment de la identitat dels partits polítics, què fer? La difusió d'una cultura personalista qüestiona una política sense tensió pel bé comú. Aquest valor fonamental es basa en l'antropologia cristiana. Observem que ja no és tan sols l'economia, sinó l'aritmètica el que assumeix el lloc de la política. Hi ha

una dictadura de les quotes, els índexs, les enquestes, la facturació immediata. S'ha establert l'aspecte quantitatiu com a criteri únic: un investigador és avaluat pel nombre d'articles publicats o el valor d'una persona pel nombre d'amics a Facebook. Tot es torna empresa: escola, hospital, patrimoni, investigació... Ara no sembla una política amb visió cultural considerar rendible el que és inestimable.

Sense nostàlgia del passat, urgeix pensar noves formes d'inculturar la fe cristiana, com inventen els moviments eclesials, en les dificultats i les crisis d'una cultura cada vegada més planetària i cada vegada més fragmentada, per tal d'evangelitzar per dintre i contribuir al desenvolupament d'una humanitat més plena.

El criteri quantitatiu esdevé únic en molts casos

Càritas s'ha d'obrir a noves eines i perspectives per a servir a les persones

Càritas Diocesana

Càritas ha d'oferir a les persones que atén eines per a «generar noves trajectòries» que els permetin el seu empoderament, ha de tenir una xarxa de relacions o millorar la seva formació. Malgrat que aquestes persones acudeixen a la institució buscant aliments, finançament o habitatge, Càritas ha d'obrir-los noves perspectives i donar-los eines, perquè aquestes persones «inicialment no demanen». Així ho va defensar Sebastián Mora, Secretari General de la Confederació de Càritas Espanyola, el dilluns 20 de novembre en una jornada de formació per a tècnics i directius de Càritas Diocesana de Vic que es va fer a Manresa. Mora reflexionà sobre el Model d'Acció Social (MAS) de Càritas.

El ponent va definir el context global com d'incertesa, però creu que en aquest context Càritas ha d'aprendre a conviure-hi i s'hi ha d'adaptar. En aquest sentit va defensar lluitar contra un sistema que ha normalitzat i generalitzat les desigualtats i actuar decididament per a «no legitimar la pobresa i el mal». Per això defensa la potenciació del que és «comunitari» per sobre del que és «individual». En aquest sentit apel·la a «una revolució comunitarista» on es potenciï la comunitat, els espais de trobada i on es faci una denúncia profètica.



L'esperit del MAS de Càritas, defensa Mora, ha de ser denunciar aquestes situacions perquè no quedin amagades per la «narrativa oficial». Per això cal una «poètica social» que ha de generar alternatives a l'actual discurs dels «guanyadors». Per això cal un treball conjunt que generi comunitat i que estigui fet «amb humilitat» i «planificació».

Sant Marc, a Sant Salvador de Guardiola

El senyor rector, l'arxiprest P. Josep M^a Morros Castelltort, escolapi, preparà la Visita Pastoral fent-la coincidir amb la festa de Sant Marc, molt important per a la feligresia.

El senyor bisbe arribà a l'hora mentre li feien pas perquè els contorns de la parròquia eren pleníssims de gent, de parades i de minyons castellers.

L'església també era plena de feligresos. L'Eucaristia fou solemne i ben cantada. Amb sis confirmacions. L'homilia consistí en un magnífic comentari de l'Evangeli dels deixebles d'Emaús (Lc. 24, 13-35).

Agraïments i salutacions clausuraren la celebració. En sortir s'anà a beneir el terme, amb el seguici de les autoritats i els castellers que es desplaçaven en formació. Tot original



i espectacular, i amb molta afluència de gent.

I per acabar, el dinar al centre d'Ampans amb els germans mentalment febles d'URPINA.

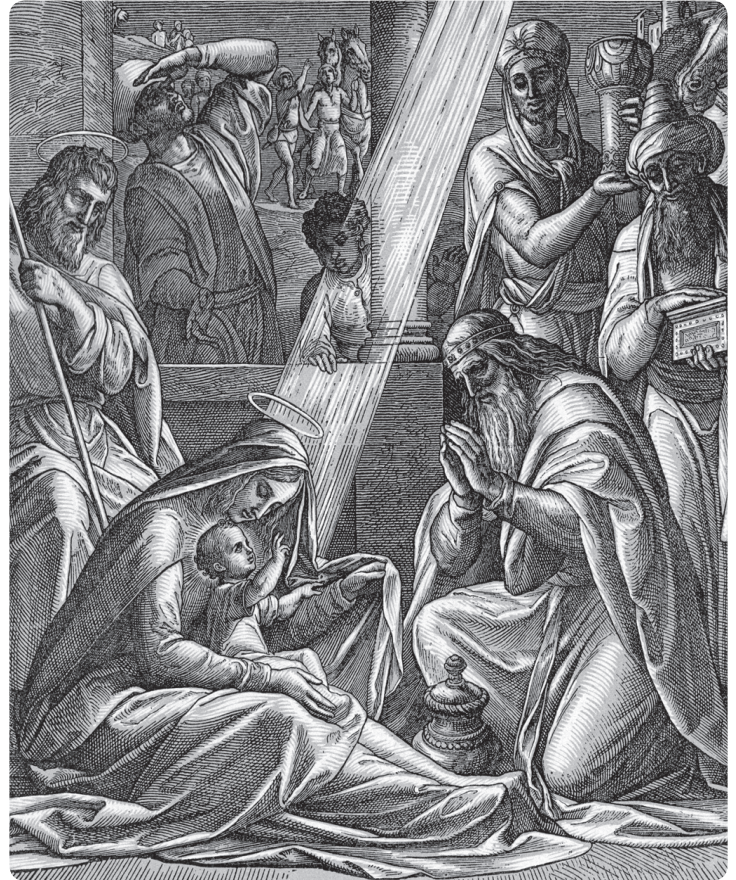
Els tres Reis d'Orient, la festa de l'Epifania

Redacció

De les festes litúrgiques que celebrem durant Nadal, la més antiga de totes és la dels Reis de l'Orient. Tal com ens relata Mateu, en el seu Evangelí, es tracta de la festa de l'Epifania. Consisteix en l'aparició de Jesús encarnat als ulls del món, en el marc d'una revelació divina. Aquesta és una tradició que ens prové de l'Orient i que celebrem cada 6 de gener. De fet, la tradició Ortodoxa segueix celebrant el Nadal aquest mateix dia.

L'Epifania es representa a través de tres Reis. Cada un d'ells, amb nom i característiques representatives: Melcior, l'Ancià de Barbes Blanques, Gaspar, el Semita de Mitjana Edat i Baltasar, el jove de raça Negra. Ells són, les tres edats de l'home i les tres races conegudes fins al segle VIII, el moment en què va ser establert per l'Abat de Montecassino -monestir més important de la Cristiandat a l'Alta Edat Mitjana-. En l'actualitat, la Cristiandat venera les relíquies dels Tres Reis a la Catedral de Colònia, on trobem les restes des del s. XII.

Aquesta tradició tan nostrada, la tenim arrelada a les nostres terres des del segle XVIII, moment en què pren forma la celebració amb les carrosses, patges i reis, on grans i petits omplen els carrers i recullen caramels. És la nit que els nens se'n van adormir amb l'esperança al cor i la il·lusió pels regals.



De tot cor, desitgem que els Tres Reis siguin generosos amb tots nosaltres i el nostre país.

Intencions episcopals per al 2018

Per les que prega l'Episcopat Espanyol i amb les que ens podem unir:

Gener: Pels immigrants i refugiats.

Febrer: Pels consagrats, especialment els de vida contemplativa.

Març: Per les vocacions al sacerdoci, a la vida religiosa i al diaconat.

Abril: Pels que són batejats, reben la Comunió o la Confirmació.

Maig: Per les famílies cristianes.

Juny: Pel Sant Pare Francesc.

Juliol: Per les víctimes de la crisi econòmica.

Agost: Pel testimoni de tots els cristians.

Setembre: Pel testimoni dels catequistes i professors de religió.

Octubre: Pels no creients, perquè puguin reconèixer a Déu.

Novembre: Pels cristians perseguits.

Desembre: Per la pau entre els homes i els pobles.



Lenin omplí el silenci de l'Església Ortodoxa per construir una societat atea

Centenari de la Revolució Russa (II) - Norbert Miracle i Figuerola



El professor Andrea Possieri va escriure fa pocs dies a l'Osservatore Romano que la Revolució Russa va posar en evidència el buit en què es trobava el règim tsarista i el caos en què havia caigut. En el moment de la caiguda de la monarquia autocràtica i del cop d'estat bolxevic que porta Lenin al poder, «el Sant Sínode de l'Església Ortodoxa va restar mut i immòbil». Lenin i els seus soviets van saber omplir aquest silenci amb un pensament ateu i immanent i construir així una nova societat sense Déu, en la qual tot va ser possible fins i tot l'aniquilació de milions d'éssers humans.

Durant els anys previs a la Revolució, l'Església com a institució no havia estat capaç de marcar el camí dels fidels, massa compromesa amb la monarquia, sense autoritat moral per influir en el desenvolupament dels fets que se succeïen al carrer ni en les decisions del tsar Nicolau, un home abduït per l'obscur «religiós», Rasputin. L'estret vincle entre l'autocràcia tsarista i l'Església ortodoxa va ser una excusa perfecta per la revolució bolxevic que portava un veritable projecte de fer desaparèixer la religió en la nova societat soviètica.

Malgrat el bloqueig del Sant Sínode, durant aquest primer terç de segle XX trobem importants pensadors que marquen un renaixement religiós basat en la fidelitat a la

naturalesa del cristianisme i posen en guàrdia davant la perillosa unió entre l'Església i la monarquia i les funestes conseqüències que havia propiciat.

A la col·lecció Clàssics Cristians del segle XX trobem traduïdes al català obres de dos d'aquests autors, Vladimir Lossky i Serguei Bulgàkov. Precisament Bulgàkov, un seminarista que acollí la ideologia marxista i que, després d'un temps com a professor d'economia a la universitat, retornà al cristianisme, fou ordenat prevere i hagué de fugir a l'exili a París l'any 1923, escriu «aquesta influència de l'Església sobre les ànimes es fa pel camí de la llibertat, i correspon a la dignitat del cristianisme i no a una pressió vinguda de dalt, que potser arriba a resultats més ràpids, però sempre és castigada per la història, com prou ens ho demostra la nostra, tant a Orient com a Occident» (L'Ortodòxia).

Tanmateix, algunes veus de l'Ortodoxia marcaren un renaixement religiós



«La fecunditat és sempre una benedicció de Déu» (Francesc, papa)

Romà Casanova, bisbe de Vic



Sempre la festa del baptisme del Senyor —en què escoltem el fragment de l'evangeli en què el Pare diu a Jesús, en ser batejat en el riu Jordà, *ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut*— em convida a parlar de la vida humana. La paternitat eterna de Déu és la font de tota paternitat i maternitat d'aquest món. Quina meravella, quin do tan gran, el que Déu ha fet a la humanitat!

Però, acollim realment aquest do? Una mirada objectiva a la nostra societat manifesta la manca de natalitat amb uns índexs tan preocupants que posen en perill la cultura nostra. Ja podem estar ben cofois del que som, de tot el que és nostre, i podem somiar amb futurs possibles. Però si no hi ha més fecunditat en les nostres famílies, el futur no és pas gaire galdós. El sant Pare Francesc, en una de seves homilies recents, deia: «Estic pensant en alguns països que han escollit el camí de l'esterilitat i pateixen aquesta malaltia tan dolenta, que és l'hivern demogràfic. Els coneixem. No tenen fills. No. Que si el benestar, que si això, que si allò... Països buits de nens; i això no és una benedicció. La fecunditat sempre és una benedicció de Déu.» Ens reconeixem? La taxa de natalitat de Catalunya és una de les més baixes del món.

És un engany. És un atac a la mateixa humanitat i al seu futur caure en la manca de fecunditat. Separar la sexualitat de la fecunditat és un greu error de la nostra cultura. Certament que solament des de la mirada de Déu es pot entendre del tot el valor de la fecunditat. El qui és mentider, el qui no estima la vida humana, el qui no vol, de cap manera fills de Déu, és el mateix maligne. «És veritat, el diable vol l'esterilitat. Vol que cada un de nosaltres no visqui per a donar la vida, tant físicament com espiritualment, als altres. La fal·làcia és viure solament per a un mateix, l'egoisme, la supèrbia, la vanitat. Engreixar l'ànima sense viure per als altres. El diable és el qui fa créixer el jull de l'egoisme i no ens fa fecunds» (ibídem).

Gràcies, a les famílies que viviu la fecunditat amb generositat i como un do de Déu. Gràcies, a totes les mares i pares que no escolten els cants de sirena dels qui els volen fer caure en la mentida de rebutjar la vida humana, ja present en el si maternal. Gràcies, als qui ajudeu, amb la vostra maternitat i paternitat espiritual, a créixer tota persona amb els horitzons oberts de veritat i d'amor. Gràcies, al Déu de la vida! Gràcies, a tots els qui estimeu la vida!

